

Dominique Peeters: 'Er zijn er velen zoals ik' Uitgeverij Gopher, Amsterdam 2010. ISBN 9789051797367 (Geestelijke gezondheidszorg/ PTSS/Suicide/ PO/1) Zie ook: www.gopher.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal van Dominique Peeters, die als een soort buddy Levi Goudsblom (34) begeleidde met psychische en lichamelijke klachten. Het waren klachten die Dominique herkende. Hij is een kind van een vader die concentratiekampen had overleefd. Hij heeft last gehad van problemen die werden herkend als vallend onder het post traumatische stressyndroom. Levi en hij hadden ook een spirituele verbondenheid. Dominique Peeters beschrijft 9 maanden waarin hij veel met Levi optrok en waarin Levi zelfmoord pleegt. Hij, zijn familie en zijn omgeving blijven verslagen achter. Het boek is geschreven om een bijdrage te leveren aan het verbeteren van suicidepreventie.

Over de schrijver: Dominique Peeters (pseudoniem voor H.J. van Dijk), is getrouwd met Els, heeft twee kinderen, Nelleke en Bas, en woont in het dorp Thuisland. Hij heeft een hobbymatige, biologische snijbloemenkwekerij, waarin zo'n 250 bloem- en groensoorten geteeld worden, waarvan composities van natuurboeketten worden gemaakt. Zijn vrouw werkt in een winkel bij een benzinestation. Daar ontmoette zij Levi Goudsblom die bij haar koffie dronk. Via Els komt Dominique in contact met Levi. Toen Dominique zelf problemen had met een posttraumatisch stressstoornis (PTSS) zocht hij op aanraden van zijn vrouw hulp bij een therapeute. Het maakte dat hij betrokken raakte bij Levy. Dominique is ook geïnteresseerd in het gemeentelijk beleid en de politiek op Wieringen.

Korte bespreking: In dit boek staat een periode beschreven van negen heftige maanden uit het leven van Levi Goudsblom, zijn zelfdoding en de gevolgen van zijn zelfdoding voor Dominique en andere betrokkenen van Levi. Levi was van nature een vrolijk en komisch ma met psychische klachten. Hij was getrouwd met Elise, met wie hij vier kinderen had. Het huwelijk liep niet goed, hoewel Levi erg veel van haar hield. Hij werd door Elise werd hij het huis uit gezet en mocht zijn kinderen niet meer van haar zien. Het maakte dat hij weer meer psychische en lichamelijke klachten ontwikkelde en echt psychisch ziek werd. Bij Dominique vindt hij een luisterend oor. Zij vinden elkaar ook op het spirituele vlak. Levi streed tegen zijn ziekte, verdriet en angsten, maar kon het kwijtraken van zijn gezin niet aan. Daarbij kwam, dat hij door de hulpverlening niet goed werd opgevangen. Zijn eigen karakter, het onbegrip, de niet-erkenning van zijn ziekte en de uitzichtloosheid van zijn situatie maakten dat Levi zelfmoord pleegde. Hij sprong voor de trein op een plek waar al meer mensen dat hadden gedaan. Dominique beschrijft ook hoe zijn contact met Levi verliep en wat zijn zelfmoord met hem en de andere betrokkenen deed. Hij schrijft onder andere over de ingewikkelde situatie die ontstond na de dood van Levi, onder andere omdat zijn vrouw vond dat verschillende partijen niet bij de crematie mochten zijn. Hij heeft het over zijn schuldgevoelens en die van anderen en hoe die verschillend werden ervaren en geuit, gaat in op spiritualiteit en gevoelsbroederschap met Levi. Tenslotte besluit hij een klacht in te dienen tegen de hulpverlening, om te zorgen dat die verbeterd wordt en er meer gedaan gaat worden aan suicidepreventie, een boodschap die Levi hem heeft meegegeven.

Wat viel op: Dat hier iemand met een Post Traumatische Stressyndroom spreekt die hij heeft ontwikkeld als kind van een man die de verschrikkingen van de

concentratiekampen heeft meegemaakt. De titel verwijst naar het feit dat er meer mensen last hebben van vergelijkbare psychische klachten en dat zeer mogen zijn zoals ze zijn. (pag. 24)

Hoezeer Dominique en Levi hechtten aan hun spirituele broederschap.

Hoe moeilijk het is om een zelfdoding een plek te geven omdat er zoveel onbeantwoorde vragen blijven en schuldgevoelens over al dan niet gedane acties.

Citaten: Pag. 21 ‘De voedingsbodem waarop ik me ontwikkelde, bevatte voldoende psychische ziektekiemen om knettergek te worden. Of je het nu gelooft of niet, ik ben met nog ongeveer tienduizend andere mensen gediagnosticeerd als een naoorlogse generatieman. Het Ministerie van VROM en de Buitengewone Pensioenraad hebben hiervan ongeveer 250 personen, waaronder mij, wettelijk erkend.

Ik heb de Tweede Wereldoorlog of de verschrikkingen in de concentratiekampen dus niet zelf meegemaakt, maar ik ben er wel indirect door getraumatiseerd. Ik heb hierdoor onder andere het Post Traumatische Stressyndroom ontwikkeld en hieruit voortvloeiend te sterke vleugjes van andere persoonlijkheidsstructuren.’

Pag. 66: ‘Ik had wel eens gelezen over uittreding en bijna-doodervaringen. Jouw beleving leek daarop. Zelf was ik al enige tijd geïnteresseerd in het spirituele en ik vond het frappant dat wij nu samen om de tafel zaten en dit gesprek hadden. Twee mannen, pratend over lijntjes en kleuren. Misschien was ik wel de eerste bij wie jij je spirituele gevoelens kwijt kon. Elise had gezegd dat je draadjes loszaten. Voor mij was je niet gek, hoogstens soms, na veel te veel stress, te verward.’

Pag. 77: “Hoe wist je dat ik naar de *andere* kant wilde?’ Vervolgens zei je krachtig: ‘Nee, ik zal het nooit meer doen! Dat soort dingen doe ik toch niet meer! Elise heeft me vanavond gebeld en gezegd dat ze de definitieve scheiding bij haar vaders advocaat heeft opgestart. Ik voelde zo’n pijn. Ik kan haar afstoting niet meer verdragen. Ja, ik wilde inderdaad springen, maar ik heb het niet gedaan om mijn kinderen. Dat kunnen zij ook niet aan.”

Pag. 207: ‘Nadat Joop me weer veilig thuis had gebracht, liep ik door naar de schuur. Ik vulde de gifspuit. Als een razende gek spoot ik de moordende rotzooi over alle bloempercelen. ‘Godverdommuh... jij dood, dan alles maar dood!’ riep ik volledig buiten zinnen. Els stond met haar hand voor haar mond. ‘Die bloemen zijn je leven Dominique. Kom alsjeblieft naar binnen. Anke is aan de telefoon. Ik zal zeggen dat je haar straks even terug belt!’

Pag. 296: ‘Kerel, na je suïcidering gingen binnen drie maanden nog twee personen uit onze gemeente naar hetzelfde spoor. Eén doodde zichzelf via verdrinking. Twee heb je persoonlijk gekend. Landelijk waren er een paar familiedrama’s. De landelijke media besteedde hier uitvoerig aandacht aan. Enkele weken na mijn eerste gesprek met Hofstra, plaatste de regiokrant een interview van de bekendste suïcidepreventie specialist van Nederland. ‘De preventie van zelfdoding kan veel beter.’

Pag. 312: ‘Ik wil graag even terugkomen op het Hogere Bewustzijn. Na je dood zijn er Veel signalen geweest, dat ik niet meer kan ontkennen, dat na onze dood, ons bewustzijn verder leeft. Ik heb geprobeerd om je boodschappen goed te interpreteren.’

Pag. 335: ‘Je laatst behandelend psychiater ontkwam er niet aan om te erkennen dat hij jou niet in juli 2007 maar eind augustus 2007, de 15 tabletten Cipramil heeft voorgeschreven. Alle suïcidale incidenten en je zelfdoding vielen inderdaad binnen de gewenningsperiode van het laatst verstrekte antidepressivum. Hij ontkent echter, net als de twee andere psychiaters, dat er sprake was van enige opvlammende suïcidaliteit bij hun patiënt.’

Recensies: www.bol.com: [MathijsvanDijk](#): (...) Het bevat mooie anekdotes over hem, herinneringen, maar ook het verhaal van zijn strijd tegen een psychische ziekte die zowel voor hem als voor zijn omgeving moeilijk te begrijpen en te accepteren was. Iedere dag een nieuw gevecht tegen een gevoel van "er niet mogen en niet meer willen zijn", een strijd die hij uiteindelijk niet kon winnen.

In dit boek heb ik mijn trauma's en moordende schuldgevoelens, die vaak voorkomen bij nabestaanden van een zelfdoding, aan het papier toevertrouwd. Het is mijn weergave van de werkelijkheid, zoals ik en mijn gezin deze hebben beleefd. Het is een verhaal geworden over verstoting, het kwijtraken van je gezin en jezelf, een verharde maatschappij, een falende hulpverlening en verstarring van rechtsorganen en wetgeving. In dit verhaal is ook Levi's zielsboodschap verwoord: "Dominique, doe iets aan de verbetering van de suïcidepreventie. Mijn dood mag niet voor niets zijn geweest." (...)

Wieringernieuws, 20 december 2010

WESTERLAND - De nieuwe Wieringer auteur Jan van Dijk uit Westerland, doorbreekt zijn kwetsbaarheid en taboe rond een zelfdoding vanuit zijn gezin door zijn ervaringen weg te schrijven en te openbaren. (...) Juist op het moment dat ik mijn politieke memoires wilde bundelen tot een manuscript en mijzelf wilde spiegelen, werd ik ruw geconfronteerd met de doodstijding van mijn gevoelsmatig kind. Zijn dood sloeg in als een bom in ons gezin. (...) Onze Levi was 34 jaar toen hij zwaar overspannen bescherming zocht binnen ons gezin. De eerste maanden was hij verward en volledig in zichzelf gekeerd. Hij uitte dat hij ernstig ziek was en in de steek gelaten was door zijn oude omgeving. Hij bleek ernstig suïcidaal te zijn. (...) Vanuit een zelfdoding komt vaak een nieuwe zelfdoding voort. Door schuldgevoelens en het ruwe beeld dat een zelfdoding kan achterlaten op de netvliezen van allen die hiermee geconfronteerd worden kan zich het Post Traumatisch Stresssyndroom en de daarbij behorende stoornissen ontwikkelen. Het boek: 'Er zijn er velen zoals ik', mag daarom niet als een schuldaanwijzing naar wie dan ook worden gelezen. Het is een boek geworden waarbij de laatste levensfase van Levi, met al zijn ups en downs zijn beschreven. Het was mijn waarheid, zoals ik het heb beleefd. De openbaring van mijn brief kan een bewustwording document worden. Wat ik hoop te bereiken is dat woorden als onbegrip, niet-acceptatie en haatgevoelens, omgezet worden in begrip, acceptatie en vooral vergeving. Als dit het resultaat mag zijn van het doorbreken van het taboe en de kwetsbaarheid, heb ik Levi's bewustzijnsopdracht pas echt voltooid", aldus Jan van Dijk.